

ordning; ingen kan være i Tvivl om dette. Det er jo aldeles givet, at Krigen er Hærens Eksistensberettigelse. I det Øjeblik man afskaffer Krig og siger: Nu er der ikke Tale om Krig mere, saa er der ingen Eksistensberettigelse for en Hærordning. Og nu kan man sige til mig: Stil dog ikke Sagen paa Spidsen; der er jo ingen herhjemme, som ønsker Krig. Hertil vil jeg saa svare: Dette er selvfølgelig rigtigt; men det, man her gør, er — jeg havde nær sagt —, at man forbereder sig til Krig, og det har vist sig alle Vegne, at der, hvor man har fortsat Rustningerne, har det uvægerlig resulteret i Krig.

Men ogsaa naar jeg siger, at der er ingen, som ønsker Krig eller tror paa et lykkeligt Resultat af Krigen, maa jeg tilføje, at det forekommer mig, at Tankegangen her er forandret i meget stor Udstrækning. De, som er noget oppe i Aarene, vil sikkert erindre, hvordan vi i sin Tid syntes, at vi udmærket godt kunde løse krigsmæssige Opgaver. Det var jo saadan, at Tyskland var Arvefjenden, og jeg kan huske, at da vi var Børn, kunde een Dansker jo mægeelig tage 10 Tyskere paa sin Samvittighed; det var ingenting. Men nu stiller det sig jo saaledes, at selv om man vilde regne med noget lignende i Øjeblikket, vilde det endda ikke forslaa; man vilde komme til at tage den fulde Snes, hvis det skulde blive til noget. Det har oven i Købet været saaledes, at man mange Gange har anvendt Formelen eller Slagordet, om jeg saa maa sige, at man skal „slaas til sidste Mand“. Nu tænker man ikke mere paa at slaas til sidste Mand — for Resten er det noget, som aldrig har været praktiseret. Naar der blot er blevet slaaet tilstrækkelig mange Procent ihjel, saa er Krigen sluttet, og saa har Æren været reddet. Jeg tror, som sagt, at vi er kommet bort fra den Tankegang.

Men saa har man slaaet sig paa en anden Teori, nemlig Teorien om et Neutralitetsforsvar. Jeg vil imidlertid gerne spørge ærede Medlemmer: Hvad er Neutralitetsforsvar andet end Krig? Ingen kan vist tro eller mene, at Neutralitetsforsvaret blot er en skøn Teori, noget, som svæver i Luften, men intet har med Krig at gøre. Nej, Neutralitetsforsvar, det er Krig og intet som helst andet. Og det uylkelige er, at vi her fuldkommen er underkastet Tilfældighedens Luner. Den Dag, man kommer ud for et Neutralitetsforsvar, er det ganske tilfældigt, hvor man glider hen, paa hvilken Side vi kommer ind. Det skal man gøre sig klart, naar man taler om Neutralitets-

forsvar. Derfor synes jeg, at naar man skal drøfte den Tanke, maa man gøre det ud fra den samme Betragtning, som Hørup i sin Tid gjorde gældende, da han sagde: Vort Militærvæsens Bestemmelse er at konstatere vor Neutralitet og i visse Tilfælde hævede den. Ved disse Tilfælde tænker jeg paa dem, hvor Neutraliteten i Virkeligheden ikke er krænket. Det vil i og for sig sige det samme, som J. C. Christensen i sin Tid gav Udtryk, naar han sagde, at vi kunde konstatere vor Neutralitet og afvise Neutralitetskrænkelser, for saa vidt det var et enkelt Skib, der krænkede vor Neutralitet, eller en Haandfuld Folk. Nu lagde jeg godt Mærke til, at den ærede Ordfører for Venstre beklagede, at der var adskillige af hans Partifæller, som havde fremsat ubesindige Udtalelser, og jeg formoder, at han ved denne Lejlighed tænkte paa den J. C. Christensenske Udtalelse om at konstatere Neutraliteten. Det er jo en kedelig Udtalelse at løbe rundt med for det ærede Medlem i den Stilling, hvori han nu staar (*Mægaard*: Nej!). Jeg synes i hvert Fald ikke, at den er saa forfærdelig rar, og naar det ærede Medlem brugte saa mange Ord, som han gjorde, for at beklage Udtalelserne fra tidligere Tid, var det vel, fordi de generede ham. De Krav, der i Militærkommissionen af 1922 blev stillet af de konservative Partier, gik jo ud paa, at vi skulde have et krigsmæssigt Forsvar, og derfor fik vi et Militærapparat, som i Virkeligheden er baseret paa Neutralitetsforsvar. Det forekommer mig imidlertid, at der skal en uhyre livlig Fantasi til — jeg havde nær sagt, hvis ikke den sunde Fornufts Begrænsning gør sig gældende — at tro, at vi er i Stand til at klare de Neutralitetsforpligtelser, der paa hviler os i det Øjeblik, vi gaar ind for Teorien om Neutralitetsforsvar. Det er jo ikke de tilfældige Neutralitetskrænkelser, vi er bange for. Dem kender vi fra Krigstiden, og ingen kan mene, at der truer nogen Fare. Nej, de fandt Sted den ene Gang efter den anden derved, at en Haandfuld Folk, som J. C. Christensen sagde, blev kastet i Land hos os. Hvad enten det nu skete paa den ene eller den anden Maade, gennem Flyvemaskiner eller Krigsskibe, saa modtog vi disse Styrker, og der skete os ikke nogen Skade af den Grund. Disse Neutralitetskrænkelser er der i Virkeligheden slet ingen Fare ved. Nej, det, der er det farlige, er de bevidste Neutralitetskrænkelser, som i Virkeligheden maa henføres under Begrebet det positive Angreb, og den Dag det positive Angreb finder Sted, den Dag en Neutralitets-